Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

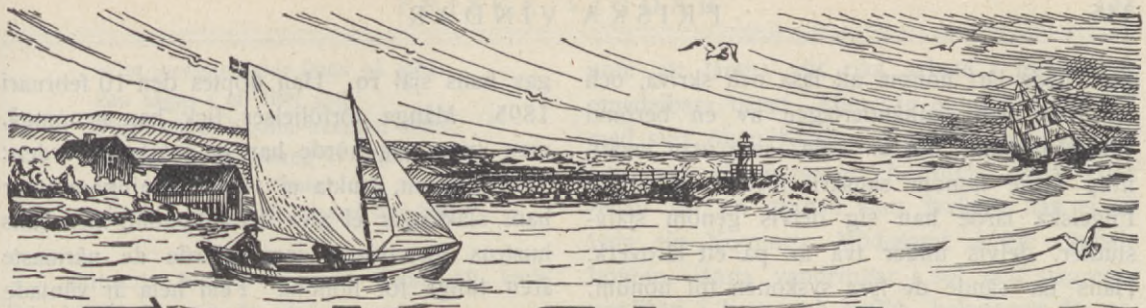

Friska Vindar

N:r 10. Årg. 9.

Kristlig juniortidning, utgiven av Svenska Missionsförbundet.
Redaktion och expedition: Barnhusgatan 10, Stockholm C. Tel. Norr 322 80
Redaktör och ansvarig utgivare: Juniorsekreterare Arthur Wallin.

15 maj 1928.

Narayan Vaman Tilak.

För Friska Vindar av ***Jenny Holmåsen.***

Narayan Vaman Tilak föddes 1862 i Karazgaon, en liten by i Bombay presidentskap. Hans far var en regeringens tjänsteman, som av sitt arbete tvingades att nästan alltid leva på resande fot. För övrigt var han en stolt och hård bramin av den i Indien alltför vanliga typen. Mot sin hustru, Janakibai, var han särskilt misstrogen och fordrande. Det förefaller oss otroligt, att han plågades av svartsjuka mot hustrun, då det i äktenskapet föddes 17 barn, av vilka endast 5 nådde vuxen ålder. Men så var det dock, och i raseri brukade han riva sönder moderns få och små böcker, Psaltaren och Salomos ordspråk, eller förstöra de små sånger, hon roade sig med att skriva ibland. För Narayan hade denne far endast avsky eller likgiltighet tilll övers, ty han hade funnit, att sonen var född under onda stjärnor och bestämd att övergiva fädernas tro. Så mycket närmare slöto sig mor och son helt naturligt tillsamman. Tilak trodde, att det var från modern han hade fått sin poetiska begåvning, och 45 år efter hennes död bekände han om sin mor: "Jag har aldrig känt någon så nära fullkomlig som hon. Än i dag älskar jag henne glödande."

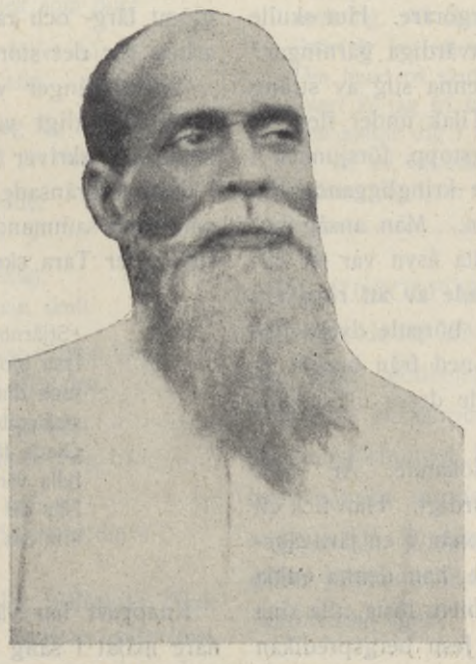

Narayan Vaman Tilak.

Dock dog Janakibai, när Narayan var endast 11 år. Det förvånar oss föga, att gossen lämnade sin far samma morgon, då han åt närmaste heliga flod anförtrott sin så högt älskade mors aska. Far och son hade intet gemensamt utom henne, som fått ro från alla bördor. Narayan var vetgirig och ville lära mera. Hans

mor hade lärt honom att läsa och skriva, och nu blev han omhändertagen av en berömd vetenskapsman, doktor Lele, som utan ersättning lärde honom sanskrit mycket grundligt. Engelska lärde han sig delvis genom självstudier, delvis under två år på ett läroverk. Hans far sände de fyra syskonen till honom, och så måste Narayan avbryta sina egna studier för att förtjäna vad som behövdes till böcker och kläder åt de yngre, som blivit honom anförtrodda. Så allvarligt tog han sin plikt som uppfostrare, att alla syskonen fingo grundligare skolbildning än han själv hade fått.

Han var vid denna tid 18 år, och hans släktingar lämnade honom ingen ro, förrän han gifte sig med en liten 11-årig flicka, som hette Lakshmibai. De första 10 åren av hans äktenskap voro verkliga vandringsår. Han var sällan hos sin hustru, som bodde hos sina föräldrar. Sitt uppehälle förtjänade han som predikant eller lärare, sin mesta tid ägnade han åt studier. Timmar i sträck kunde han sitta över böckerna utan att veta, vem som satt vid hans sida, utan att bry sig om måltiderna.

Så småningom greps han av en stor längtan. Han ville grunda en ny religion, som skulle lyckliggöra Indien. Men alla stora religionsgrundare hade ju varit undergörare. Hur skulle han få kraft att göra märkvärdiga gärningar? Helt visst genom yoga, denna stig av sträng andlig självtukt. Så satt Tilak under flera år dag efter dag på en bergstopp, försjunken i begrundande. Folk från de kringliggande byarna flockades kring honom. Man ansåg honom så helig, att hans blotta åsyn var en välsignelse. Sjuka blevo botade av att röra vid hans kläder. Människorna började dyrka honom. Han steg förtvivlad ned från berget, ty för den nya religionen hade dessa människor intet öra.

Men han fortsatte sitt sökande. År 1892 hände honom något märkvärdigt. Han fick ett nytt testamente av en missionär i en järnvägskupé. I flera år studerade han denna enkla bok och fann alla sina problem lösta, alla sina frågor besvarade. Särskilt Jesu bergspredikan med dess av ömhet och sanning strålande lära gav hans själ ro. Han döptes den 10 februari 1895. Många förföljelser fick han genomgå, men inom sig hörde han de tröstande orden: "Följ honom, frukta ej". Så småningom sökte hans släktingar ej mer döda honom, men hans hustrus förtvivlade sorg gjorde de närmaste åren tunga för honom. Fem hela år väntade han på henne, bedjande Gud oavlåtligt, att även hon skulle bli en kristen. När hon år 1900 döptes tillsamman med makarnas enda barn, sonen Dattu, var hon helt vunnen för Kristus, och hennes betydelse som Tilaks inspiration och arbetskamrat kan ej överskattas.

Under tjugu år arbetade Tilak som präst och lärare, tidningsman och skald i anslutning till den amerikanska marathimissionen. Hans vänskap med doktor Hume, en av de ledande missionärerna, gjorde hans arbete synnerligen lyckligt. Bästa vittnesbördet om hur Tilak värderade denna vänskap är att han i sitt testamente uttryckte sin önskan att två fotografier, ett av dr Hume och ett av honom själv, försedda med inskriptionerna "Fosterfadern" och "Fosterbarnet", skulle hängas sida vid sida i teologiska seminariets bönsal. De båda tavlorna utgöra det bästa beviset på att Öster- och Västerlandet verkligen hava mötts, varhelst två människor glömt färg- och rasolikheter för lyckan att samarbeta för det stora målet: Indien för Kristus.

Tilaks sånger visa bäst hans inre rikedom. Intet mänskligt var honom främmande. Hur betagande skriver han ej om alla livets åldrar! I detta begränsade sammanhang kunna blott ett par starkt sammandragna exempel anföras. Om sin dotter Tara skriver han bland annat:

"Stjärnorna i nattens hus
lysa blott med lånat ljus,
men din ljuvhet gör mitt tjäll
strålande i stjärnlös kväll.
Glada fåglar dagen lång
fylla världen med sin sång.
När du sjunger, fin och späd,
himlens änglar jubla med."

Knappast har väl ett kristet hem blivit skönare målat i sång än i rader sådana som dessa ur "Susila".

"Det ljuvaste, som finns på jord
kan sägas i ett litet ord.
Finns något liksom hemmet skönt,
där kärlek evig kung är krönt?
Där talas ej om "mig" och "mitt",
allt är gemensamt, tryggt och fritt."

I naturens tempel älskade Tilak att vara. Där kände han Guds närhet.

"Jag väntade i stillhet dagen lång,
mot kvällen fick jag höra världens sång.
De höga träd med vördnad talade
om Herrens nåd, när solen dalade,
och lundens alla fåglar brusto ut
i milda sångers lov förutan slut,
och bäcken stämde in, där glad och lätt
han flög från bergen ned mot solig slätt.
Du, Herre, du förstår den sången väl,
betagen lyss och jag till världens själ.
Hur stort! Varthelst jag stilla styr min gång
jag hör tillbedjan blott i världens sång."

En av Tilaks mest kända sånger heter "Den moderligt vakande läraren". Den har många gånger tjänat att samla hinduer, muhammedaner och kristna till sångpredikan på floden Mulas stränder.

"Moderligt vakande lärare min,
Frälsare, var finns en kärlek som din?

En svalkande skugga den följer mig
på livets heta, förtorkade stig.

Du hörde mitt rop, där jag låg i dyn,
du ilade till min räddning ur skyn.

Betungade själar, förkrossade,
de blevo dina, förlossade.

Jag var eländig och syndafull,
du gick till Golgata för min skull.

Och under! Du bor i mitt hjärtas slag,
du fyller min varelse dag från dag.

Mitt väsen tonar blott en melodi:
pris vare dig, du, som gjorde mig fri.

Moderligt vakande lärare min,
Frälsare, var finns en kärlek som din?"

De två sista åren av sitt liv tillbragte Tilak som vandringspredikant på Indiens pilgrimsvägar. Ingenting mindre än en syn kom honom att lämna sitt rika arbete i missionens omedelbara tjänst. Han såg en natt i juli 1917 med sina ögon Kristus, och hörde honom kalla sitt barn till närmare efterföljd. Fast Tilak redan var en gråhad man, tvekade han ej att lyda sin Konung. Mödosamt arbete väntade honom, långa vandringar i sol och slagregn, predikan i hetta och svalka, bekymmer för nyomvända, misstroende från många av hans forna vänner. Men även i allt detta vann han en härlig seger genom sin Konung.

Berättelsen om Tilaks död fyller en ovillkorligen med längtan att en gång få sluta färden på ett så skönt sätt. I februari 1919 var det slut med den trofaste tjänarens kroppskrafter. Hans vänner förde honom till missionens sjukhus, där han trots svåra plågor predikade för sina kamrater varje söndag. När hans hustru, Dattu och Tara gräto vid dödsbädden, bad han dem att ej frukta döden. "Tänken på den som vännen, som slår upp dörrarna till festsalen på vid gavel."

Den 9 maj 1919 kom vännen och befriaren, som förde den gode kämpen Narayan Vaman Tilak genom den sista dalen. Någon dag före sin död hade han skrivit:

"Se, genom sista dalen skall i dag jag gå
med dig. Vi skulle jag väl frukta då?
Snart är jag ett med dig, min broder god.
Din hand på skuldran ger mitt hjärta mod.
Snart är jag fri från alla dessa band
och hälsar dig i livets, ljusets land.
Så var då hälsad som min vän, o död!
Bakom dig lyser himmelsk morgonglöd.

DE JUNIORFÖRENINGAR, som ännu icke redovisat de för jubileumsgåvan insamlade medlen, torde godhetsfullt göra detta nu genast. Begagna postgiroblanketter (gula)! Svenska Missionsförbundet har postgiro n:r 824. Om brev sändes samtidigt, torde ej endast detta angivas på kupongen utan även att pengarna gälla jubileumsinsamlingen och komma från juniorföreningen.

JUNIORERNAS EGEN SIDA

En diskussion.

Jag har kommit hem från ett juniormöte i kyrkan. Vi ha fått lyssna till ett givande föredrag av missionär E. Anvill. Det blev en grund för kvällens diskussion och berörde vårt kamratliv, vårt studium av böcker och våra nöjen.

Efter föredraget höll en junior inledningsanförande över det utsatta ämnet: "Huru bör en junior förhålla sig till sina kamrater inom och utom föreningen." Han redogjorde nu för frågan och gav oss många saker att tänka på. Bland annat nämnde han, hur stor betydelse våra kamrater ha för oss. "Lika barn leka bäst", säger ju ordspråket, och den känslan driver oss att söka kamrater och sluta oss samman till föreningar. Känslan av att vi juniorer skola hålla ihop, bör ge oss mod och förtröstan.

Men en junior har förpliktelser mot sin förening. Han skall visa "ren flagg" och vara en sanningens tolk, även om han därvid skulle stå ensam. Vi äro ofta alltför fega. Vi behöva mer bekännarmod. En junior får icke vara en ögontjänare, och det skall ej vara halvhet i hans liv. Han skall vara den bäste bland kamrater. Vi skola visa andra vilka stora ideal vi ha.

Ja, detta och mycket annat framkastade inledaren. Många andra spörsmål framkommo i det meningsutbyte, som nu följde. Det talades om vikten av att vi juniorer hävda vårt anseende som en god ungdom. Det osunda kotteriväsendet fick också sin beskärda del.

Fastän inläggen ej blevo så talrika, tror jag ej, att diskussionen kan anses misslyckad. Vi hade fått blicken öppnad för lyckan av att vara juniorer men också lärt känna ansvaret inför Gud för våra kamrater.

Britta.

Jag älskar juniorföreningen

därför att den varit ett medel att föra mig till Gud;

därför att jag där funnit många goda kamrater;

därför att mina skönaste minnen äro förknippade därmed;

därför att den hindrat mig att söka dåliga nöjen och kamrater;

därför att den fyllt mitt inre med goda och förädlande tankar;

därför att minnet av min lyckliga juniortid skall följa mig genom hela livet.

Gretchen (junior).

Småfåglarnas skyddande.

Det är vår!

Åter få vi uppleva tjusningen av naturens förnyelse. Vinterns välde brytes, sjöarna avkasta sina istäcken, snön försvinner, och marken klädes grön. Och alla människor, unga som gamla, glädjas över nydaningens verk i naturens rike. Vi njuta därav.

Men det är inte bara dessa händelser, som beteckna vårens insteg. Det skulle inte vara vår, om fågelsången förstummades. De fåglar, som återvända till Norden efter sin vistelse i de heta länderna, låta oss nu höra sin vackra sång, under det de bygga sina hem och där ruva sina ägg. Och de andra småfåglarna, som stannat kvar hos oss och gjort den långa vintern lättare att genomleva, även de låta sina ljusa toner ljuda i kvällens stillhet och morgonens stämning. Fåglarnas kvitter är oskiljaktigt förbundet med vårstämning och vårglädje.

Nog skulle väl vårsolen stråla lika underbart härlig, nog skulle vårluften vara lika berusande, nog skulle vårgrönskan te sig lika saftig och tilldragande, om fåglarnas sång skulle tystna. Men vi skulle känna, att det saknades något mycket väsentligt i vårmorgonens stämning. Småfågelkvittret hör samman med den svenska våren. Det är de små bevingade varelserna, som göra vårmorgonen till en verklig upplevelse.

Låt oss därför visa, att vi uppskatta småfåglarna genom att göra något för dem. Det är ej nog med att de äro en fröjd för ögat och att många av dem ha en sång, som är en njutning för örat. De göra oss också en ovärderlig tjänst i trädgårdar och skogar genom att hålla efter skadeinsekter, som eljest skulle förstöra långt mer, än vad de nu göra. Fåglarna hålla deras antal inom rimliga gränser. Det är därför rätt och tillbörligt, att fåglarna uppmuntras, så att de trivas. Att ingen bör röva ett fågelbo torde knappast behöva framhållas. Vi ha anledning att beundra fåglarnas förmåga att inreda sitt hem, men vi ha ingen som helst rätt att förgripa oss på dessa mästerligt byggda fristäder.

Men det är ej nog med att låta de färdiga bona vara ifred, vi kunna också bereda fåglarna lämpliga boplatser. Ett förträffligt sådant medel är att sätta upp fågelholkar. Ju mera sällsynta de ihåliga träden bli i skogar och parker, dess nödvändigare är det, att holkar sättas upp. Gallrar man skog, så bör man ej försumma att spara något snår, där småfåglarna kunna reda sina nästen till glädje och förnöjelse för oss och till gagn för skogen.

Om någon av de unga, som läsa detta, börjar inse, att han eller hon skulle kunna göra något i detta avseende, så ville jag tillfoga ett par praktiska råd. Gör holken av gamla bräder och bygg den så, att den kan göras ren inuti. Vid uppsättningen, som lämpligen kan ske på hösten, är det nödvändigt att fästa holken stadigt. Den bör helst luta något framåt. Bäst trivas fåglarna, om flyghålet är vänt mot öster, sydost eller söder.

Gör dig så till vän med fåglarna! Vår Mästare såg på dem med beundran: "Sen på fåglarna", säger han. De äro föremål för Guds omsorg. Låt oss också av den orsaken vara aktsamma om fåglarna!

G. Bäckström.

Kom, låt oss vandra!

Ord av *Lisa.*
Musik av *J. F. Ahlzén.*

Marsch.

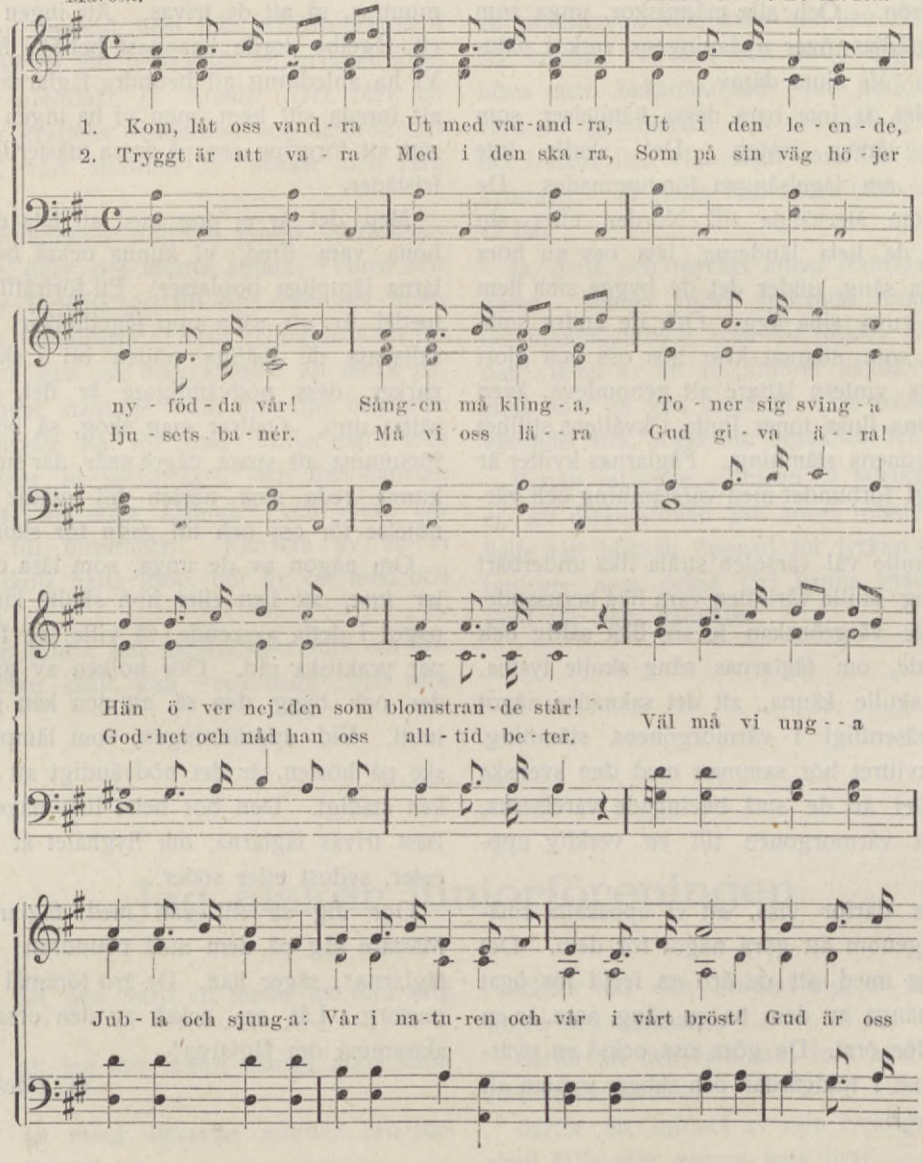

Mor.

"En ljuv oas, där källan tagit slut,
den torkar snart och plånas ut.
Ej vandrar'n mer
den hugnad ger.

Ett hem, där mor ej mera finnes kvar,
det blir ej vad det fordom var,
ty glädjen for
sin kos med mor."

Mor är den sammanhållande länken i hemmet. Med kärlekens band binder hon de olika familjemedlemmarna samman. Med smärta har hon fött sina barn, men just därför äro barnen henne så kära. Det, som man vinner genom lidande, blir mest dyrbart och älskat. Vad har inte mor fått lida för sina barn! Men därför är hennes kärlek så stark. Intet offer synes henne för stort, om hennes kära kunna hjälpas.

I en värld, full av självviskhet, är det en hugnad att stanna inför moderskärlekens osjälviska offersinne. Ty mor tänker ej på sitt eget utan på barnens bästa. Men ju mer kärlek hon giver, dess renare blir den, och dess rikare flödar den. Den är som källan där ute i öknen. Hur mången ökenvandrare, som var redo att försmäkta, har ej fått ny kraft genom den livgivande drycken! Hur mången irrande människosjäl har ej stärkts till fortsatt kamp genom en stund i mors närhet.

Men så gick du bort, mor! Då blev vägen mörkare, då blev världen fattigare, då blev sinnet tyngre. Men så ser jag, huru andra barn få tröst av sina mödrar, och livets skönhet uppenbaras åter för vandraren, som var färdig att digna. Då andra få dricka sig otörstiga, så faller ock någon droppe på mina läppar. Jag ser ju, huru mina egna barn trygga sig till sin mor.

Unga kamrater i livets kamp! Låt mor få litet med av eder tid! Visa mor, att ni ana, att ingen kommer att älska er såsom hon. Edra vänner kunna komma att bedraga eder, edra ljusa förhoppningar kunna komma att gäckas, men mor kommer aldrig att svika eder, på henne kan man alltid lita. Låt därför mor få se in i ert inre liv för varje dag!

Lyckliga alla unga, som ha tillfälle bereda mor glädje.

M. B—g.

Eftertryck av sångerna förbjudes.

Ett besök i Verona.

Arenan i Verona.

Det var en strålande sommardag, jag steg på tåget i Innsbruck och anträdde färden till det soliga landet på andra sidan Alperna. Än slingrar sig banan fram på dalbottnen vid stranden av skummande älvar, vilkas blåvita glaciervatten gnistrar som guld i morgonsolen. Än ila vi fram på svindlande branter och se floden som en vit skumfåra djupt under våra fötter. Banan för oss oavbrutet uppåt. Vi rycka högfjällens jättar allt närmare inpå livet och se deras majestätiska former ej mer i ett dimblått fjärran utan tillräckligt nära för att kunna urskilja de grönskimrande glaciererna. Snart ha vi nått banans högsta punkt och befinna oss mer än 1000 meter över havet. Från Brenner sänker sig banan hastigt. Den högstammiga, allvarsmörka granskogen lämnar rum för bokarnas mjuka grönska.

Det är en härlig färd. Då vi närma oss den italienska gränsen, har skymningen redan inträtt. En sydländsk himmel spänner sin gnistrande stjärnepäll över den vida norditalienska slätten, där tåget nu brusar fram mot vårt närmaste mål, Verona.

Som det var sent på kvällen, begav jag mig direkt till hotellet och uppsköt min första orienterande vandring till följande dag. Det var en solig söndagsmorgon, jag trädde ut på Piazza Erbe. En målerisk anblick var det, som där mötte mig. Man tänke sig en av ålderdomliga marmorpalats omgiven öppen plats uppfylld av allehanda salustånd. Det var söndag, men av söndagsvila märktes i detta katolska land ej ett spår. Tidningsförsäljare och månglare utbjödo med höga rop sina varor.

Ett intressant minnesmärke från gångna tider är en på norra sidan av torget befintlig marmorkolonn, krönt av ett bevingat lejon, en sinnebild av den ärorika venetianska republiken. Nedanför densamma finnes en vattenbassäng, i vilken fordom hädare straffats med neddoppning.

Från Piazza Erbe är det blott några steg till en annan öppen plats, som bär Dantes namn och har en bronsstaty av den berömde skalden. Vid foten av denna staty halvlågo några lazaroner och njöto av det varma solskenet. Då de fingo se undertecknad gå där med en resehandbok i handen, kom en av dem fram och började oombedd rabbla upp namn på alla möjliga byggnader i närheten, för vilken prestation han begärde ersättning med en lire. Jag kom ifrån denne objudne hjälpare genom att gå in i prefekturpalatset. Det var en njutning att vandra genom dess salar, smyckade med berömda konstverk i måleri och skulptur. Åtskilligt av vad som tjänat detta hus till prydnad, till och med dörrinfattningar av marmor, hade av Napoleon bortrövats och förts till Paris, men största delen har sedan återställts.

Vi begiva oss nu genom Veronas livligaste affärsgata Via Nuova till stadens förnämsta öppna plats, Piassa Vittorio Emanuele. Det

byggnadsverk, som här framför andra drager uppmärksamheten till sig och lockar främlingen till ett besök, är den romerska amfiteatern.

Framför oss se vi en väldig oval byggnad. Av den ursprungliga yttre översta muren återstå blott fyra arkader, vilkas brutna tinnar skarpt avteckna sig mot himlens djupa blå. Amfiteatern, som enligt vad åtskilliga fornforskare uppgiva, härstammar från Augustus dagar, är nu en ganska väl bibehållen ruin.

Vi träda in genom en av de höga portarna, passera några valv, där ljuset blott sparsamt tränger in och befinna oss på den väldiga arenan. En egendomlig stämning bemäktigar sig främlingen, då han beträder denna mark, skådeplatsen för så många blodiga scener. Jag tycker mig se de nu tomma åskådarplatserna tätt besatta av brokiga skaror romerska medborgare, som med giriga blickar följa vad som försiggår på arenan. Där står en liten skara män och kvinnor, som vänta att om några ögonblick, då dörrarna dragas från lejonburarna, få lida martyrdöden för sin tro. Men mängdens blodtörst är ännu icke stillad. Frisk sand strös på arenan, och gladiatorer komma in och börja sin förtvivlade kamp till folkets förlustelse. Ett årtusende senare är det andra scener, som här utspelas. Riddarrustningarna glänsa, plymer vaja vid de praktfulla tornerspel, som då äga rum. Pager och högborna damer i färgrika dräkter ge liv och färg åt tavlan.

Länge vandrade jag omkring i de halvskumma gångarna bakom sittplatserna och beundrade den byggnadskonst, som förstått att av dessa mäktiga kvaderstenar skapa ett verk, vilket under tvenne årtusenden trotsat människors och naturens förstörande krafter. Från den översta avsatsen har man en vidsträckt utsikt över staden och dess omgivning ända bort till Alpernas blånande bergskedja i norr.

I likhet med andra italienska städer är Verona rikt på intressanta, praktfulla kyrkobyggnader. Jag besökte åtskilliga av dem. Främst må nämnas dômen, ett storartat tempel i 1300-talets gotik, rikt på målningar av berömda mästare. Dess stoltaste prydnad är tavlan vid högaltaret: Titians ryktbara Marie himmelsfärd, som genom genialisk komposition och harmonisk färgverkan gör ett mäktigt intryck. Den hör till de tavlor, som outplånligt fästa sig i ens minne.

Då jag trädde in i kyrkan, blev jag förvånad att finna, att den genom ett purpurfärgat förhänge var delad i två hälfter och att två gudstjänster samtidigt pågingo. I den nedre delen av kyrkan hölls barngudstjänst. Sedan den korta predikan var slut, fördes barnen fram i procession inför ett altare med madonnabild och fingo där läsa upp några böner. Många präster assisterade, var och en hade sin grupp av barn och sökte kontrollera, att de läste rätt. Den som stapplade eller sade fel, straffades trots ställets helgd med lugg. I den andra delen av kyrkan hölls högtidlig mässa i ett kapell som var invigt åt madonnan. Detta kapell har erhållit sin utsmyckning i mitten av 1700-talet. Prakten har här drivits så långt, att det hela verkar teatergrannlåt och föga harmonierar med den övriga delen av templet.

Utkommen från dômen, strövade jag omkring en stund utan egentligt mål på Veronas gator.

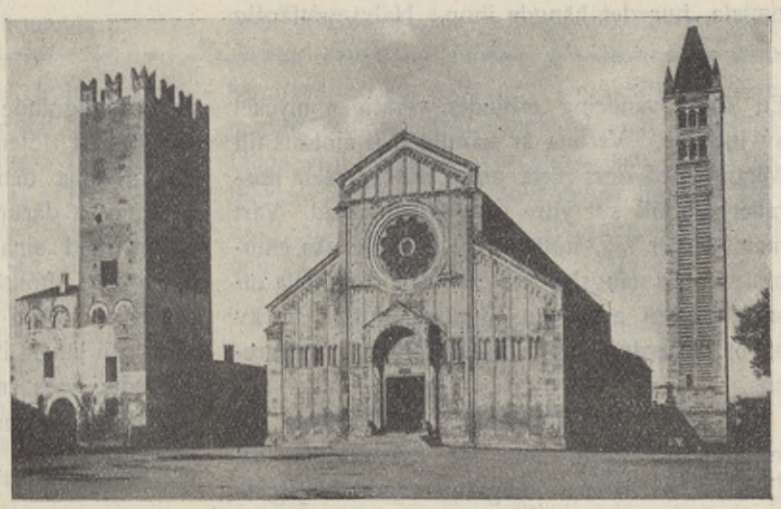

Kyrka i Verona.

Visste ej, vad klockan var.

Då jag härom natten just hade slumrat till, blev jag plötsligt väckt av att det ringde på tamburklockan. Min syster, som ännu ej hade gått till sängs, gick ut för att öppna. Innan hon öppnade, sporde hon dock, vem det var. En ängslig röst frågade henne då, om vi skulle köpa en lott på en flaggstång. Min syster blev naturligtvis helt förskräckt och förvånad över, att någon kom och ville sälja lotter mitt i natten, ty klockan var över ett. Därför öppnade hon inte.

I ett nu var jag fullt vaken och uppe ur sängen, och så frågade jag min syster, vem det var, som ringde, om det var ett barn. "Nej, det tror jag inte", sade hon. Men jag blev likväl orolig och skyndade ut och ropade. Ingen svarade. Min syster kom då också ut, och vi ropade båda. Vi sprungo ned och sågo efter på gatan, men ingen syntes till där heller. Då hörde vi plötsligt steg i trappan. Förskräckta skyndade vi upp igen. Men så kom mor ut för att se efter, vem det var, och då vi voro på väg ned till källaren, hörde vi, att mor stod där uppe och talade med någon. Det var en liten gosse.

Sedan vi bett gossen stiga in, bådo vi honom omtala, hur det hängde ihop. Halvt gråtfärdig svarade han då: "Jag visste inte, vad klockan var." Sedan omtalade han, att han gått ut kl. 5 för att sälja lotter på en flaggstång, som hans far hade gjort. Länge hade han gått, men endast ett par lotter hade han fått sälja, och han tyckte, att han ej ville komma hem så tomhänt. Hans far var sjuk sedan sex år tillbaka och oförmögen till stadgat arbete. Helt ängslig såg gossen på oss, och jag tyckte mig läsa i de sorgsna blå ögonen: "Vad skall jag göra?" På denna tysta fråga svarade mor, då hon tillfrågade honom, om han ville stanna hos oss över natten. Det ville han så gärna, och sedan han ätit ett par smörgåsar, fick han intaga en kanske något provisorisk bädd. Glad och tacksam föll han dock snart i djup slummer.

Visste inte, vad klockan var. Giver inte det uttrycket oss något att tänka på? Är det inte så med många av dem, som vandra i andligt mörker? Då de omsider vakna upp, säga de inom sig: "Är tiden så långt liden!" Själv har jag känt det så, fastän jag var ganska ung, när jag blev väckt. — O, att människor vaknade upp! Tiden är kort.

Elly B.

En dylik vandring erbjuder verkligen mycket av intresse. Verona är nämligen (i motsats till Milano med dess stela gator och korrekta husrader) en till sitt yttre äkta italiensk stad. Vart man vänder sig, njuter ögat av måleriska gatumotiv. Än fängslas man av den originella utsmyckningen av något gammalt kloster, än av något ålderdomligt, vinlövsomramat borgarehus.

Då solen började sjunka i väster, hade jag kommit till bron, som för över floden till Castel San Pietro. Långsamt vandrade jag de smala slingrande gångarna uppför bergssluttningen till foten av fästningen. Sent skall jag glömma den utsikt, som erbjöd sig från bastionerna däruppe. Nedanför mina fötter låg staden med sina tinnar och torn glimmande som guld i aftonsolen och däromkring den vida, fruktbara slätten såsom en enda jättelik trädgård, och längst i norr syntes Alpernas blånande fjällkedja, vars snöhöljda toppar i en nyans av skärt tycktes sammansmälta med horisonten.

Elias Grip.

Mina fötters lykta.

"Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig." Så sjunger den fromme israeliten, författaren av den 119: de psalmen i Psaltaren. Vi veta ej med visshet, vem författaren är. Av flera uttryck i psalmen framgår, att han var en ung man och av psalmen i sin helhet att han var en verkligt from man. Sin kärlek till Guds ord sjunger han ut i denna bibelns längsta psalm, som från början till slut talar om Guds ord och vad psalmisten funnit däri.

"Ditt ord är mina fötters lykta", säger han. Det manar fram bilden av en man, som med en lykta i handen vandrar vägen fram i nattens mörker. Vårt liv är som en vandring i mörker. För att finna den rätta vägen behöva vi ljus, himlaljus. Det är oss också givet sådant; vi hava det i bibeln. "När dina ord upplåtas, giva de ljus", säges det längre fram i samma psalm. Guds ord är den lykta, vi skola lysa oss med under livets vandring.

Vi äro lyckligare lottade i vår tid än psalmisten och hans samtid. Han ägde eller kände väl några av Gamla testamentets skrifter. Alla torde han icke ha känt till och Nya testamentet lät ännu vänta länge på sig. Vi äga en hel bibel med allt vad Gud talat till människorna.

Vår tid är en upplyst tid i många avseenden. De gamla fingo reda sig med torrvedsstickans svaga ljus, vi hava det strålande elektriska ljuset att tillgå. Ljus är det i båda fallen, men vilken skillnad på ljus. Tänk också efter, vilken skillnad på andligt ljus på psalmistens tid och i våra dagar! Det bör göra oss mera tacksamma och mera villiga att följa ljuset. Hur är det med oss i det avseendet? Kunna vi utan att skrymta säga som psalmisten: »Jag har böjt mitt hjärta till att göra efter dina stadgar, alltid och intill änden."

En lykta för man med sig, vart man går. Vi äro inte hulpna ute i den mörka skogen med att kunna säga: "Jag har en präktig lykta därhemma." Nej lyktan måste vara med på vandringen. Det betyder att vi skola taga bibeln med oss på färden genom livet. Lyss till Lina Sandells maning:

"Ungdom, som går ut i världen,
o, låt bibeln följa dig,
lysa dig på levnadsfärden,
leda dig den rätta stig!"

Men skall man ha någon nytta av lyktan, måste det vara i ljus i den. Guds ord är ljus i sig självt, och när det upplåtes giver det ljus. Det kan dock hända att vi möta på vår väg sådana, som vilja beröva oss ljuset i lyktan. Det kunna de göra genom att locka från oss tron på bibelns frälsande sanning. Sker det, blir ej bibeln en lykta för vår fot längre. Den blir en bok bland ett otal andra böcker blott. Gud bevare oss från något sådant!

"Mina fötters lykta", var det. Vad finna vi i lyktans ljus? Farorna som lura och vägen som leder hem. Många faror lura på en ung människas väg. Oftast äro de förrädiskt dolda men de finnas. Tag därför bibeln med som dina fötters lykta! Så hjälper den oss att hitta hem också. Vi äro ju bestämda för det himmelska hemmet. Många gå dock vilse och hamna i mörkret utanför. De skulle icke vara många, om människor mera allmänt aktade på Guds ord i bibeln. Napoleon sade på tal om bibeln: "Själen kan med denna bok till ledning aldrig gå vilse." Juniorer, lyssna till och akta på sångarens råd:

"Tag bibeln med, tag Herrens ord
som lots, kompass och ljus ombord!
Då går dig väl, då når du fram,
om färden ock blir prövosam."

Percy Olofsson.

Mästaren kallar.

Mästaren kallar! Det är i allra första hand till de unga han vänder sig. Dem vill han samla under sin fana, renhetens och sanningens. Dem vill han föra framåt till bragd och hjältedåd. Dem vill han göra till erövrare för rättfärdighetens eviga rike. Vad svarar du då på Mästarens kallelse? Vill du följa honom i striden och vinna segrar? Vill du kämpa vid hans sida på det sanna ärans fält? Vill du?

Mästaren kallar! Icke till lättja och dådlöshet. Nej, han kallar dig till en arbetare i sin vingård. I den behöver ännu mycket att grävas och planteras. Han vill att du i den skall framlocka nya frukter. Till ett verksamt liv kallar han dig. Huru lyckligt att få bliva Mästarens dagakarl!

Lyckligt? Ja, ingen lott kan vara lyckligare än den. Och vilken nåd att få börja i morgonens gyllene timma, i själva soluppgången! Då kan det bli tillfälle att uträtta något. Synd om den, som icke kommer förrän i elvte timmen. Han hinner knappast något, förrän det skymmer...

Din Mästare kallar dig, den store, underbare Mästaren. Han kallar dig nu, just när morgonsolens första purprade strålar spela i din själs örtagård. Han kallar dig nu, just som dagen börjar. Visst vill du följa. Så skynda dig in under sanningens sköna baner. Säg till Mästaren: "Här är jag. Jag har hört din kallelse och ställer mig nu till ditt förfogande. Från och med nu kan du räkna med mig som din arbetare."

Då skall Mästaren glädjas. Han skall giva dig utrustning och arbetsfält. Han skall giva dig din plats i livet. Och stunder skola komma, då du ej tillräckligt skall kunna tacka denne Mästare, vilken redan i livets vår mötte dig med sin kallelse.

B. Edwin Persson.

Jubileumslitteratur.

Till Svenska Missionsförbundets femtioårsjubiléum utgivas en del stora och värdefulla bokverk, som icke böra fattas i ungdoms- eller juniorbiblioteket.

Två av dessa böcker äro redan utkomna: "Tidsbilder" och "Yttre missionen".

"Tidsbilder" som redigerats av missionsföreståndare Nyrén, innehåller ett 90-tal korta, intressanta verklighetsskildringar (situationsbilder) av olika författare från såväl inre som yttre missionens arbetsfält. Boken, som är tryckt på fint, glättat illustrationspapper i stort oktavformat, kostar häftad 7: 50, i klotband 9: — och i halvfranskt band 11: — kr.

"Yttre missionen", redigerad av Th. Andersson, är en bok om 525 sidor i fyra avdelningar. Sekreterare Lundahl ger först en allmän översikt av Förbundets yttre mission. Därefter behandla missionärerna Walder, Wennborg och Törnquist var för sig missionen i Kongo, Kina och Öst-Turkestan. Boken innehåller fotografier av Förbundets alla missionärer, bilder från missionsstationerna o. s. v. Den kostar häft. 8: 50, klotb. 10: —, halvfranskt band 12: — kr.

Under den närmaste tiden utkomma de två första banden av *"Inre missionen"*, ett verk i fyra band av missionssekreterare Axel Andersson. Första bandet ger en översikt av de händelser, som ledde till Svenska Missionsförbundets bildande samt redogörelse för Förbundets verksamhet under de gångna 50 åren. Andra bandet behandlar uppkomsten och utvecklingen av den till Förbundet anslutna verksamheten inom de olika landskapen. Tredje och fjärde delarna beräknas utkomma i början av nästa år.

Biografiskt album för S. M. F. är under tryckning. Det innehåller fotografier och biografiska data över predikanter, missionärer och övriga missionsarbetare.

Kort esperantokurs.

IV.

Det viktigaste och svåraste och mest intressanta i esperanto torde vara ordbildning genom *avledningsändelser (suffix).*

AD betecknar den i huvudordet uttryckta handlingens varaktighet eller upprepande; la pafo = skottet, la pafado = skjutningen; la danco (c låter som ts) = dansen, la dancado = dansandet; iri = gå, iradi = vara i gång, gå längre.

AĴ betecknar något som har huvudordets egenskap eller något som är av det ämne, som huvudordet uttrycker; mola = mjuk, molaĵo = något mjukt; nova = ny, novaĵo = nyhet; pentri = måla, pentraĵo = målning; tolo = linne, tolaĵo = linneförråd; frukto = frukt, fruktaĵo = fruktkompott.

AN = medlem, invånare; regno = rike, regnano = medborgare; vilaĝo = by, vilaĝano = bonde; klubano = klubbmedlem; Romano = romare; Stokholmano = stockholmare.

AR utmärker en samling likartade föremål, förenade till ett enda begrepp; arbo = träd, arbaro = skog; vorto = ord, vortaro = ordbok; ŝtupo = trappsteg, ŝtuparo = trappa; libro = bok, libraro = bibliotek; brancĉo = gren, brancĉaro = knippe av grenar.

ĈJ, tillfogat efter de 2—5 första bokstäverna i ett mansnamn, förvandlar detta till ett smeknamn; Karlo—Kaĉjo ("Kalle").

EBL = möjlig (att). Motsvarar ofta ändelsen -bar eller -lig i svenskan; kredi = tro, kredebla = trolig, kredeble = antagligen; kompreni = förstå, komprenebla = begriplig, kompreneble = naturligtvis; vidi = se, videbla = synlig; legi = läsa, legebla = läsbar, manĝi = äta, manĝebla = ätbar.

Nu ta vi inte fler suffix den här gången. Men några fraser ska vi slå in, så att ni kan säga något på esperanto, åtminstone om vädret. Ni kan väl säkert de fraser, som stodo i förra lektionen?

Estas malvarme = det är kallt. Sur la strato estas malpure = på gatan är det smutsigt. Ventas = det blåser. Fariĝas bela vetero = det blir vackert väder. La suno brilas = solen strålar. La luno lumas = månen lyser. Tondris = åskan har gått.

Kian aĝon vi havas = hur gammal är ni (vilken ålder har ni). Baldaŭ mi estos dudekjara = snart blir jag tjugu år (tjuguårig). Vi ŝajnas pli juna, ol vi estas = ni ser yngre ut än ni är.

Kioma dato estas hodiaŭ (kioman daton ni havas hodiaŭ) = vilket dato är det (ha vi) i dag. Hodiaŭ estas la dek dua de Aprilo. Ĉu vi kredas, ke jam estas la tria = tror ni, att klockan redan är tre.

Pardonu, kie estas la Vasa strato = ursäkta, var är Vasagatan. La tria strato dekstre = tredje gatan till höger. Ĉu tiu strato kondukas al la stacidomo = leder denna gata till stationshuset. Jes = ja.

Ĉu estas malproksime de tie ĉi ĝis U. = är det långt härifrån till U. Mi ne scias (uttalas stsias) = jag vet inte. Mi mem estas ĉi tie fremdulo = jag är själv främling här.

Ĉu vi povas diri al mi la plej mallongan vojon al la stacidomo = kan ni säga mig kortaste vägen till stationen. Transiru tiun ĉi ponton kaj poste turnu vin maldekstren = gå över den här bron, och vänd er sedan till vänster.

Veckodagarnas namn: dimanĉo (söndag), lundo, mardo, merkredo, ĵaŭdo, vendredo, sabato.

Högtider: Kristnasko (jul), Pasko (påsk), Ĉieliro de Kristo (Kristi himmelsfärdsdag), Pentekosto (pingst).

*

Försök få någon eller några kamrater att tillsammans med eder gå igenom den här esperantokursen! Tag också korrespondenskursen som Svenska esperantoförbundet, Stockholm 1, ger gratis (mot svarsporto)!

Sannolikt komma vi längre fram att i "Friska Vindar" intaga en och annan anekdot eller berättelse på esperanto samt anordna en översättningstävlan för juniorer. Omfattas esperantostudiet med intresse, komma vi också framdeles att uppge adresser på unga esperantister i skilda delar av världen för upptagande av brevväxling.

FRÅN VERKSAMHETEN.

Från juniorsamlingen i Karlskrona.

KARLSKRONA. Härnere i Sveriges sydöstra hörn ha vi haft en mycket trevlig juniorsamling med ett 150-tal juniorer från Vallby, Gängletorp, Hasslö, Gisslevik, Lösen och Karlskrona. Vi hade ett enskilt och ett offentligt möte. Vid det enskilda samtalade vi om "vad juniorföreningen gav mig" och vid det offentliga "vad juniorföreningen vill åstadkomma". På bägge mötena förekommo många och av hänförelse burna vittnesbörd samt sång, musik och uppläsning.

Ett par juniorer sjöngo en sång med kören "Jag är barn till en kung". Den väckte mycken anklang hos juniorerna, som sjöngo den upprepade gånger med hänförelse och kraft.

Vi här i östra delen av "Sveriges trädgård" sända en hjärtlig hälsning till våra kamrater i hela Sverige.

MÖLNDAL. Där Västergötland går ut med en liten flik till Västerhavet ligga två städer. Den ena är gammal och välkänd: Göteborg. Vid dess sida ligger den andra, som är ny och mindre känd: Mölndal. De bägge städerna äro som store- och lillebror, den förra 305 år gammal med långt över 200 tusen invånare, den senare blott något över 8 år och med 17 tusen bebyggare.

I Mölndal finns det många juniorer. Bara till vårt förbund äro anslutna över hundratalet, och hos metodisterna och baptisterna äro tillsammans bortemot lika många. I en del av vår vidsträckta stad har dessutom ynglingaföreningen Libanon stor verksamhet med ett hundratal pojkar.

På Maria bebådelsedag hade missionsföreningens juniorer stormöte. För första gången hade vi anordnat en juniorernas dag, till vilken vi inbjudit juniorer med ledare från följande missionsförsamlingar i och utom Göteborg: Betlehemskyrkan, Majorna, Redbergslid, Emigrantmissionen, Kvillebäcken, Lindholmen, Sävedalen, Nya Varvet, Kållered och Alingsås. Våra juniorkamrater från dessa platser hade hörsammat inbjudan så, att vårt kära missionshus vart till sista plats fyllt. I runt tal voro (utom de äldre) samlade 400 unga. Juniorsekreterare Arthur Wallin, som kommit till oss, talade på för- och eftermiddagen. Alingsåsjuniorernas präktiga

Grupp vid juniorsamlingen i Mölndal.

stråkkvartett deltog på ett synnerligen förtjänstfullt sätt. För övrigt utfördes programmet av våra egna juniorer. Klockan 7 på kvällen voro vi samlade till avskedsmöte.

På lördagskvällen hade juniorledarna från ovannämnda församlingar varit samlade, då Wallin hållit föredrag och besvarat frågor. *S. F.*

Vid övningen i gemensam sång, Mölndal.

FORSHAGA. En utflykt på skidor hade juniorföreningen Salem den 5 febr. till Rudskogen i Grava socken, där vi gästade i en bondgård. Tövädret, som rådde den dagen, var just inte idealiskt för en sådan färd. Men trots detta var det ändå ett 25-tal juniorer jämte ledare, som gnodde iväg under svett och möda i snömodden. Det blev dock bättre när vi kommo in i skogen, och efter en och en halv timme voro vi framme vid det idylliska "Lusten". Det hade sitt särskilda intresse för oss samhällsbor att komma till denna plats långt bort i skogen, där belysningen bestod av fotogenlampor och stearinljus. Detta var ju för oss någonting ovanligt, och förtjusningen var allmän. Här kokades nu kaffe, och smörgåsarna plockades fram ur de medförda ryggsäckarna. Härefter sjöngo och läste vi, deklamerade o. s. v., till dess tiden var inne för starten hemåt.

Forshaga juniorförening.

Några veckor senare hade vi slädparti till Döle missionshus i Alsters socken, där vi hade offentligt möte. Det var då sång och musik, uppläsning, deklamation, dialog, samt musik på fiol och orgel, utförd av tre av de allra yngsta. Denna gång hade vi också med oss två pastorer som hjälpte till, nämligen Wedberg och Liljestrand. Vi hade strålande solsken, när vi foro iväg, och månsken, när vi foro hem.

TÖREBODA. En skara juniorer från Mariestad, Sjötorp, Hassle och Undenäs samlades den 29 april i Töreboda, där möten hölls i Missionskyrkan såväl på f. m. som på e. m. Som talare tjänade Arthur Wallin, J. Torstensson och Rob. Andersson, och mötena leddes av Eric Andersson. Juniorer från de skilda föreningarna medverkade med bibelläsning och bön, solo och duettsång, musik på fiol och orgel, återgivande av berättelse m. m

Ljusne—Ala juniorer på skidfärd.

LJUSNE — ALA. Vårsolen har jagat kung Bore på flykten. Kvar av vintern står dock minnena och som ett av de bästa juniorföreningens skidfärd en tidig morgon. Om inte redaktören hade så lång och ful sax, skulle alla tidningens läsare få veta, hur roligt vi hade då. — Vår förening går framåt med stormsteg. Under de senaste månaderna har

medlemsantalet nära tredubblats. Alla äro vi ense om, att en juniorförening är den bästa förening, pojkar och flickor kunna tillhöra, och att av juniorföreningar Ljusne Ala är den allra bästa.

O. Ä.

BENGTSFORS. Söndagen den 28 april hade vi juniorer härstädes anordnat Fanny Crosby-afton. På eftermiddagen samlades vi på ålderdomshemmet för att sjunga och tala för de gamla. Till vårt möte på kvällen hade talrika åhörare infunnit sig. Juniorerna utförde till stor del programmet. Dessutom berättade pastor Rengsjö om Fanny Crosby, hennes liv och diktning. Flickorna sjöngo sånger, författade av henne, och en pojke deklamerade en av hennes dikter. Genom kollekt, som upptogs, fingo vi in medel för inköp av vår tidning Friska Vindar.

MÖRLUNDA. Den juniorförening jag tillhör, heter »Framåt«. De flesta människor vilja ju komma framåt. En del sträva mot det allra bästa mål, som finnes, nämligen det himmelska målet. En kristlig juniorförening vill komma framåt i denna mening.

Vår lösen, som kommer till uttryck i föreningens namn, manar oss att ständigt gå framåt, och ej se oss tillbaka. Om vi anförtro oss åt Herren i unga år och låta hans ord vara vår ledstjärna genom livet, då komma vi framåt och uppåt. Må vi alltså ej tröttna i våra strävanden att nå framåt, utan hämta kraft och mod från Herren, som verkligen har att giva. Och då instämma vi av hjärtat i sången:

Glatt framåt du unga skara,
som till himlen ställt din färd!
Gud förvisst dig skall bevara
genom denna mörka värld.
Blir än vägen tung, besvärlig,
räds ej, Jesus med dig går.
Kronan vinkar dig så härlig,
och till slut du vila får.

Harald.

LILLKYRKA juniorförening har i regel arbetsafton varannan vecka, då de alltid pigga och glada juniorerna komma och med glädje arbeta var och en på sitt arbete, dukar, borstar, dörrmattor o. s. v. Den 27 april hade vi vår auktion, den tredje sedan föreningen bildades. Missionshuset var till sista plats fyllt, och den trevliga auktionen inbringade kr. 190.50. Med tack till Gud för vad han giver vilja vi såsom juniorförening tjäna honom. Med Guds hjälp vilja vi fortsätta och icke förtröttas att göra det goda, ty vi skola i sinom tid skörda.

Brevaftnar.

Meddelande om brevaftnar intages under denna rubrik enligt fastställt formulär. Beställningen skall vara expeditionen till handa senast 8 dagar före tidningens utgivningsdag. Avgiften, kr. 1: 50, skall bifogas beställningen i frimärken eller genom postgiro (824). Önskas särskild annons, debiteras netto 21 öre för millimeter och räkning utsändes å beloppet.

Breven märkas B. A.

29 maj. *Kårbergs kristl. juniorför.*, Karin Nilsson, Kårberg, *Stråssa.*

1 juni. *Grängesbergs juniorför.*, Fr. Helfrid Andersson, Källfallet 2 A, *Grängesberg.*

1 juni *Verperyds juniorför.*, Rut Håkanson, Hammargärdet, *Möljeryd.*

2 juni. *Tierps södra juniorför.*, Ruth Carlsson, *Ullfors.*

2 juni. *Lunda juniorför. »Ungdomsringen»*, Eric Jonsson, Lundby, *Jönåker.*

VAGGERYDS JUNIORFÖRENING motser med tacksamhet många och innehållsrika brev till sin brevafton den 26 maj. Breven sändas till Ester Åhman, Box 36, *Vaggeryd.*

KÖLABY JUNIORER anordna brevafton den 26 maj. Behållningen tillfaller jubileumsinsamlingen. Breven märkas: B. A. och sändas till Josef Sigfridsson, Skräddaregården, *Trädet.*

BREVAFTON anordnas av St. Lundby juniorförening den 26 maj. Juniorkamrater! Kom ihåg oss med brev! Märkas: B. A. Adr.: Pastor Erik Olsson, *Gråbo.*

KÖPINGS JUNIORFÖRENING anordnar brevafton lördagen den 26 maj. Alla brev besvaras. Breven märkas: B. A. Adr.: Maja Nyström, Kyrkogatan 5, *Köping.*

TORSTUNA JUNIORER anordna brevafton den 29 maj. Kamrater landet runt, glädjen oss med många brev! Märkas: B. A. och adresseras: Ester Häll, *Torstunaby.*

JUNIORER LANDET RUNT! Kom ihåg Vara juniorförenings brevafton den 30 maj! Breven märkas B. A. och sändas till Ruth Malmström, *Vara.*

GRÄNNAPÄRON sända vi icke, men ett brev från päronstaden vid Vätterstranden lova vi den som skriver ett brev till juniorernas brevafton den 8 juni Breven märkas: B. A. och sändas till pastor Karl Åberg, *Gränna.*

Boktryckeri A.-B. P. A. Palmers Eftr. Stockholm 1928.